

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΑΝΑΚΟΜΙΔΗΣ ΤΟΥ ΛΕΙΨΑΝΟΥ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΤΟΥ ΤΡΟΠΑΙΟΦΟΡΟΥ ΕΙΣ ΛΥΔΔΑΝ.

Τήν Τετάρτην, 3^{ην} /16^{ην} Νοεμβρίου 2016, ἐωρτάσθη ὑπό τοῦ Πατριαρχείου εἰς τήν πόλιν τῆς Λύδδης ἡ μνήμη τῆς ἀνακομιδῆς τῶν λειψάνων τοῦ ἁγίου ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου.

Κατά τήν ἐορτήν ταύτην τῆς 3^{ης} Νοεμβρίου ἐορτάζεται ἡ μνήμη τοῦ γεγονότος, ὅτι τό σεπτόν λείψانون τοῦ ἁγίου Γεωργίου ἐκ τῆς Ρώμης, πόλεως τοῦ μαρτυρίου αὐτοῦ, μετηνέχθη εἰς τήν Λύδδαν, πόλιν τῆς καταγωγῆς αὐτοῦ, ἐκ μητρός καί ἐναπετέθη εἰς τάφον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀργότερον κατὰ τήν δεκαετίαν 326-336μ.Χ. ἡ ἁγία Ἑλένη ἱδρυσε μέγαν Ναόν, οὗτινος καί τά ἐγκαίνια ἐτελέσθησαν καί συνορτάζονται σήμερον καί ὅστις ἀπετέλεσε τό λατρευτικόν κέντρον τῆς ἐν Λύδδῃ Χριστιανικῆς Κοινότητος, ἔχουσης τάς ἀρχάς αὐτῆς εἰς τά Καινοδιαθηκικά χρόνια: (Πράξ. 9,32).

Διά τόν ἐορτασμόν τῆς μνήμης ταύτης ἐτελέσθη κατὰ τήν ὥς ἄνω ἡμέραν Πατριαρχική θεία Λειτουργία, τῆς ὁποίας προεξῆρξε μετὰ τήν ἐν παρελάσει Προσκοπικὴν ὑποδοχήν, ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατὴρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργοῦντων Αὐτῷ τοῦ ἐκ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος παρεπιδημοῦντος Μητροπολίτου Ξάνθης κ. Παντελεήμονος, τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἰόππης κ. Δαμασκηνοῦ, τοῦ Γέροντος Ἀρχιγραμματέως Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου πρώην Ζάμπιας κ. Ἰωακείμ καί τοῦ ἐκ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρωσίας παρεπιδημοῦντος Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Θεοδοσίου Ἀγιοταφίτων Ἱερομονάχων, ὧν πρῶτος ὁ ἡγούμενος εἰς Φχές Ἀρχιμανδρίτης π. Ἱερώνυμος, καί ἱερέων κυρίως τῶν ὁμόρων τῆς Λύδδης Κοινοτήτων ἀλλὰ καί ἄλλων, τῶν διακόνων π. Ἀγαπίου καί Μάρκου, προσερχομένου πλήθους πιστῶν ἐκ τῶν πόλεων τοῦ Ἰσραὴλ καί τῆς Παλαιστίνιακῆς Αὐτονομίας, προσκυνούντων τόν Τάφον τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου καί ἁγιαζομένων ἐκ τῆς χάριτος αὐτοῦ, ψαλλόντων τοῦ Πρωτοψάλτου τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως Ἀρχιμανδρίτου π. Ἀριστοβούλου δεξιὰ ἑλληνιστί, ρωσιστί καί ἀραβιστί καί τῶν μελῶν τῆς χορωδίας τῆς Ἑλληνορθοδόξου Ἀραβοφώνου Κοινότητος τῆς Λύδδης ἀραβιστί, παρουσία τοῦ Πρέσβεως τῆς Σερβίας εἰς Τέλ Ἀβίβ.

Πρός τό εὐλαβές ἐκκλησίασμα τοῦτο ἐκήρυξε τόν θεῖον λόγον ὁ Μακαριώτατος ἑλληνιστί, ἔχοντα οὕτως ὡς ἔπεται:

«Τόν νοερόν ἀδάμαντα τῆς καρτερίας ἀδελφοί, πνευματικῶς εὐφημήσωμεν, Γεώργιον τόν αἰδίμον μάρτυρα, ὃν ὑπὲρ Χριστοῦ πυρούμενον ἐχάλκευσαν κίνδυνοι, καί ἐστόμωσαν βάσανοι καί ποικίλαις κολάσεις ἀνήλωσαν, σῶμα τό φύσει φθειρόμενον, ἐνίκα γάρ ὁ πόθος τήν φύσιν διὰ θανάτου πείθων τόν ἐραστήν, διαβῆναι πρὸς τόν ποθούμενον Χριστόν τόν θεόν, καί Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν», ἀναφωνεῖ ὁ μελωδός.

Άγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς προσκυνηταί καί Χριστιανοί,

Ἡ ἀγία ἡμῶν Ἐκκλησία σήμερον τιμᾷ καί γεραίρει τόν «νοερόν αὐτῆς ἀδάμαντα, Γεώργιον τόν αοίδιμον μάρτυρα τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ. Ἡ δέ πόλις ὑμῶν ἡ πάλαι ποτέ καλουμένη Γεωργιούπολις, καυχᾶται τήν καύχησιν Χριστοῦ, ἐπὶ τῇ σημερινῇ ἑορτῇ τῆς μνήμης τῆς καταθέσεως τῶν ἱερῶν λειψάνων τοῦ Ἀγίου Γεωργίου ἐν τῷ ἐπωνύμῳ αὐτοῦ Ναῷ, ἔνθα συνήχθημεν, ἵνα προσφέρωμεν δόξαν καί αἰνεσιν Χριστῷ τῷ ἀληθινῷ θεῷ ἡμῶν καί τῷ αὐτοῦ μεγαλομάρτυρι Γεωργίῳ.

Ὡς γνωστόν, ὁ ἅγιος Γεώργιος ἐγεννήθη εἰς Καππαδοκίαν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἀλλά μετῴκησεν εἰς τήν Ἀγίαν Γῆν τῆς Παλαιστίνης μετὰ τῆς μητρός αὐτοῦ εἰς τόν τόπον τῆς καταγωγῆς αὐτῆς. Ἀκολουθῶς μετέβη εἰς Ρώμην καί παρουσιασθεῖς ἐνώπιον τοῦ εἰδωλολάτρου αὐτοκράτορος τῶν Ρωμαίων Διοκλητιανοῦ, ὡς καί πάσης τῆς Βουλῆς, ἐκήρυξεν ἑαυτόν Χριστιανόν. Καί διὰ τοῦτο ὑπέστη τόν διά σκληρῶν βασανιστηρίων μαρτυρικόν αὐτοῦ θάνατον.

«Ἐνίκα γάρ ὁ πόθος τήν φύσιν, διά θανάτου πείθων τόν ἐραστήν διαβῆναι πρός τόν ποθούμενον, Χριστόν τόν θεόν, καί Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν», λέγει ὁ μελωδός τοῦ ἁγίου. Ὁ πόθος οὗτος τοῦ Ἀγίου Γεωργίου, ἀγαπητοί μου, δέν ἦτο συναισθηματικός ἀλλ' οὔτε καί ὀνειρώδης. Ἦτο πόθος διακαῆς, κινούμενος ὑπό τῆς φωτιστικῆς δυνάμεως τῆς πίστεως τοῦ ἁγίου εἰς τόν Χριστόν, τό φῶς, τήν ἀλήθειαν τοῦ κόσμου. Ἦτο πόθος ἐνώσεως μέ τήν αἰώνιον ζωήν, τόν Χριστόν τόν Υἱόν τοῦ θεοῦ. «Ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ ἔχει ζωήν αἰώνιον. Ὁ δέ ἀπειθῶν τῷ Υἱῷ οὐκ ὄψεται ζωήν, ἀλλ' ἡ ὀργή τοῦ θεοῦ μένει ἐπ' αὐτόν» (Ἰωάν. 3,36), λέγει Κύριος, καί ἀλλαχοῦ, «εἰ τις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτόν καί ἀράτω τόν σταυρόν αὐτοῦ καί ἀκολουθείτω μοι. Ὃς γάρ ἂν θέλει τήν ψυχὴν αὐτοῦ σῶσαι, ἀπολέσει αὐτήν, ὃς δ' ἂν ἀπολεσῇ τήν ψυχὴν αὐτοῦ ἕνεκεν ἐμοῦ, εὕρήσει αὐτήν. Τί γάρ ὠφελεῖται ἄνθρωπος, ἐάν τόν κόσμον ὅλον κερδίσῃ, τήν δέ ψυχὴν αὐτοῦ ζημιωθῇ; ἢ τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ;», (Ματθ. 16,24-26).

Μέ ἄλλα λόγια, ἀγαπητοί μου, ὁ πόθος τοῦ Γεωργίου διά τοῦ Χριστοῦ ἦτο πόθος διά τήν ἀπόκτησιν τῆς ἐν Χριστῷ αὐτοῦ ἐλευθερίας, τῆς ἐλευθερίας, ἡ ὁποία ἀπαλλάσσει τόν ἄνθρωπον ἀπό τήν λατρείαν τῆς ὕλης καί τῶν γηϊνῶν πραγμάτων, ἀλλά καί ἀναδεικνύει τό μεγαλεῖον τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ δέ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου, ἐν ἀντιθέσει πρός τήν σάρκα καί τό σῶμα αὐτοῦ δέν ὑπόκειται εἰς τούς φυσικούς νόμους τῆς φθορᾶς καί τοῦ θανάτου. Διὰ τοῦτο λέγει Κύριος, «μή φοβηθῆτε ἀπό τῶν ἀποκτεινόντων τό σῶμα, τήν δέ ψυχὴν μή δυναμένων ἀποκτεῖναι. Φοβήθητε μᾶλλον τόν δυνάμενον καί ψυχὴν καί σῶμα ἀπολέσαι ἐν γεένῃ», (Ματθ. 10,28).

Ὅντως, ὁ θεσπέσιος Γεώργιος ἀνεδείχθη γνήσιος φίλος τοῦ Χριστοῦ, ὃχι μόνον κατὰ τό κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου εἰς τούς εἰδωλολάτρας συμπολίτας αὐτοῦ, ἀλλά καί κατὰ τήν διάρκειαν τῶν σκληρῶν βασανιστηρίων αὐτοῦ, ὡς λέγει καί ὁ μελωδός αὐτοῦ: «Σῶμά σου παραδούς ταῖς τιμωρίαις, τήν ψυχὴν ἐτήρησας ἀπήμαντον, θεομάκαρ, τήν ἄνωθεν γάρ ἔσχες ἀρωγὴν φρουράν προμηθεστάτην ἐν τοῖς πολεμοῖς, Γεώργιε». Καί ἀναλυτικώτερον. Ὁ Γεώργιος ἐπέδειξεν ὃχι μόνον θαρραλέαν ἀντίστασιν κατὰ τοῦ διαβόλου, ἀλλά καί ἀξιοθαύμαστον θεῖον φόβον, ὑπακούων οὕτως εἰς τήν διδασκαλίαν τῆς Ἀγίας Γραφῆς: «Τόν θεόν φοβήθητε, ἀντίστητε τῷ διαβόλῳ», (Ἰακ. 4, 7 καί Α' Πέτρου 5,9). «Λέγω δέ εἰς σᾶς τούς

φίλους μου, παραγγέλλει ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, θά ἀντιμετωπίσητε κινδύνους καί διωγμούς. Μή παρασυρθῆτε εἰς ὑποκρισίαν, διά νά ἀσφαλισθῆτε ἀπό αὐτούς. Μή φοβηθῆτε ἀπό ἐκείνους πού θανατώνουν τό σῶμα καί ὕστερον δέν ἔμπορουν νά κάνουν τίποτε περισσότερον. Θά σᾶς ὑποδείξω δέ ἐγώ ποῖον νά φοβηθῆτε. Νά φοβηθῆτε ἐκεῖνον, πού ἀφοῦ σᾶς θανατώσῃ καί σᾶς ἀφαιρέσῃ τήν πρόσκαιρον καί ἐπίγειον ζωήν, ἔχει ἐξουσίαν νά σᾶς ρίψῃ εἰς τό αἰώνιον πῦρ τῆς κολάσεως. Ναί, σᾶς λέγω, αὐτόν πρέπει νά φοβηθῆτε. Τούς ἀνθρώπους μή τούς λογαριάζητε. Διότι, καί ἄν ἀκόμη σᾶς θανατώσουν, μή νομίσητε ὅτι ὁ θεός σᾶς ἐγκατέλιπε καί δι' αὐτό θανατώνεσθε». Ὑποδείξω δέ ὑμῖν, λέγει Κύριος, τίνα φοβηθῆτε. Φοβήθητε τόν μετὰ τό ἀποκτεῖναι ἔχοντα ἐξουσίαν ἐμβαλεῖν εἰς τήν γέεναν. Ναί, λέγω ὑμῖν, τοῦτον φοβήθητε», δηλονότι τόν θεόν, τόν ἔχοντα τήν ἐξουσίαν. (Λουκ. 12, 4-5).

Εἰς αὐτό τοῦτο ἀκριβῶς ἡ προσωπικότης τοῦ ἁγίου Γεωργίου προβάλλεται σήμερον ἐν τῇ ἱερᾷ αὐτοῦ μνήμῃ, ὡς παράδειγμα πρὸς μίμησιν ἀφ' ἑνός καί πηγῇ ἐμπνεύσεως ἀφ' ἑτέρου δι' ἡμᾶς τούς φιλομάρτυρας τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ.

«Ἐχομεν τοίνυν τούς μάρτυρας τοῦ Χριστοῦ οὐ διδασκάλους μόνον ἀγαθῆς πολιτείας, ἀλλά καί κατηγοροὺς τῆς ἁμαρτίας», λέγει ὁ Ἀστέριος Ἀμασειάς, καί προσθέτει: «Ἡ τοίνυν ὡς διδασκάλους τούς ἁγίους μάρτυρας αἰδεσθῶμεν ἢ ὡς κατηγοροὺς φοβηθῶμεν, δέξωμεν δέ τόν ἑαυτῶν βίον τοῖς τιμωμένοις ἀκόλουθον, πεισθῶμεν δέ καί ἡμεῖς οὕτως θεῷ, ὡς οἱ ἅγιοι ταῖς ἐντολαῖς ἐπειθάρχησαν καί τάς ἐπαγγελίας βεβαίως ἠλπισαν» (εἴτε λοιπόν θά σεβασθῶμεν τούς ἁγίους μάρτυρας ὡς δασκάλους, εἴτε θά τούς φοβηθῶμεν ὡς καταγγέλλοντας τήν ἁμαρτίαν. Ἡμεῖς πρέπει νά δείξωμεν τόν τρόπον τῆς χριστιανικῆς μας ζωῆς σύμφωνον μέ αὐτόν τόν τρόπον ζωῆς τῶν ἁγίων τούς ὁποίους ἡμεῖς τιμῶμεν. Τοιοῦτοτρόπως νά ὑπακούωμεν εἰς τόν θεόν, ὅπως ἀκριβῶς οἱ ἅγιοι ἐπειθάρχησαν εἰς τάς ἐντολάς τοῦ θεοῦ καί βεβαίως ἠλπισαν εἰς τάς ὑποσχέσεις Αὐτοῦ.

Ἡ μνήμη τοῦ ἐν Χριστῷ μαρτυρίου τοῦ Ἁγίου Γεωργίου δέν ἀφορᾷ μόνον εἰς τό παρελθόν, ἀλλά μᾶλλον εἰς τήν σύγχρονον ἡμῖν πραγματικότητα, ὅπου οἱ ἄνθρωποι καί οἱ σύγχρονοι Ρωμαῖοι Αὐτοκράτορες τοῦ κόσμου παραθεωροῦν καί ἀπαξιοῦν τήν θείαν δικαιοσύνην καί ἀντ' αὐτῆς κηρύττουν τήν ἰδίαν καί ἄρρωστον αὐτῶν δικαιοσύνην.

Ὁ γνωστός πάση τῇ Οἰκουμένη μεγαλομάρτυς Γεώργιος, ὡς ἀστήρ λάμπων καί φωτίζων, μᾶς ὑπενθυμίζει ὅτι εἴμεθα ποίημα τοῦ θεοῦ κατ' εἰκόνα καί καθ' ὁμοίωσιν Αὐτοῦ πλασθέντες, διό καί παρακινεῖ ἡμᾶς, ἵνα περιπατήσωμεν τήν ὁδόν τοῦ Κυρίου, ὡς διδάσκει καί ὁ θεῖος Παῦλος λέγων: «Αὐτοῦ γάρ τοῦ θεοῦ ἐσμεν ποίημα κτισθέντες ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ ἐπὶ ἔργοις ἀγαθοῖς, οἷς προητοίμασεν ὁ θεός, ἵνα ἐν αὐτοῖς περιπατήσωμεν», (Ἐφ. 2,10), Ἀμήν.

καί ἀραβιστί ἴδε ἠλεκτρονικόν σύνδεσμον:

<https://en.jerusalem-patriarchate.info/ar/2016/11/15/25377>

Μετά τήν θείαν Λειτουργίαν ὁ ἡγούμενος τοῦ Ἁγίου Γεωργίου Ἀρχιμανδρίτης Νικόδημος ἐδεξιώθη εἰς τό ἡγουμενεῖον τήν Πατριαρχικὴν συνοδείαν, τούς Πρέσβεις, τούς Ἐπιτρόπους τῆς Κοινότητος καί ἄλλους εἰς τό ἡγουμενεῖον, τήν μεσημβρίαν δέ παρετέθη τράπεζα εἰς τήν Λέσχην τῆς Κοινότητος.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.

<http://youtu.be/izvyaFy95wk>

